

suur taewas. Sest nendasammoti on nem-
mad takkafiusanud need prohwetid, kes
enne teid olnud." Matt. 5, 11. 12. Wiim-
ne ots saab ülesnäitma, kes keigeparramat
otsa ennesele wallitsenud. Kui same surre-
ma, küllab siis saab selgeks sama, kas lah-
kem aasi, kui olleme mänginud ja tantsinud,
ja wäggewad mehhed olnud wina joma,
ehk kui mailma kaddurwat rõmo ja lusti
olleme põlganud, ja waiķseste ja Jumma-
laskartlikkust ja waggaste omma ello olleme
aianud. — Üks innimenne, kes mailma
rõmus ja roppo ello olli ellanud, sai haigeks
ja otis omma surma tulles. Temma hinge
karjane tuli ta jure ja püdis tedda ärratada
ja nüüdki teise mõtte peale sata; agga et
ei mõund temma sanna; ta siis wimaķs
ütles: „Ehk sa nüüdki wahhest tahhad pil-
lipuhhujaid, ehk ommad lusti seltsimehhed,
et ka wiimse otsas rõmopiddo nendega
weel saaksid piddama? Sest tantside ja

karrates olli waene mees mittokord omma
seltsi wasto kites üttelnud: „Saab inni-
menne rõmo-lustis ellanud, ja õnsaste sess
surnud, kurrati arro siis on rikkutud.“
Agga ei märkand sestki mees. Õnneto ta
luggu olli, ja wägga hallelik ta surm. —
Agga jälle üks teine, kes olli Jummalale
truiks jänud, ja põlganud, mis truust kelab,
se wõttis omma haigusse hea meel sed-
dasamma tehha, mis terwest peast temma
rõdm ja jahhutamiseks temmale olnud;
pallus Jummalat, ja tulletas Temma armo,
Temma hallastamisese rikkust, tännades ja
kites omma mele, ja otis surma tundi rõ-
moga, kunni ei nähtud tedda ennam; —
rahhoga ta olli lainud. Sest ep olle walle
sanna se, mis kirri ütles: „Õnsad on need
surnud, kes Jõsandas surrewad sest aias;
tdest, ütles se Waim, et nemmad peawad
hingama ommast waewast, ja nende teud
kainwad ka nende järrel. Jlm. ram. 14, 13.